

„Máš přítelkyni?“

Stisknu rty a podívám se okolo stolu. Všichni čekají na odpověď kromě Alexe a šéfa, na kterého lehce konsternovaně vyvalím oči.

Jen se usměje a pokrčí rameny, tak odpovím stejně stručně jako Alexovi před pár hodinami: „Ne.“

Agátin úsměv se rozšíří, ale když se nadechuje k další otázce, promluví poprvé po dlouhé době její bratr.

„Už ho nech být,“ řekne směrem k Agátě, a pak se otočí ke mně. „Teď aspoň víš, proč u nás nikdo dlouho nevydržel. Ségra ho vždycky-“

„Nezasahuj,“ přeruší ho Agáta, „zvlášť když to začíná být zajímavý... Proč nemáš přítelkyni?“ obrátí se zpátky na mě.

„A proč ty nemáš přítele?“ vrátím jí otázku.

Pomíne fakt, jak to vím a jen si povzdechne: „Ještě jsem nenašla toho pravýho.“

Nahrála mi přesně.

„Tak to jsme dva. Taky jsem ještě nenašel toho pravýho.“

Po mé odpovědi se na chvíli rozhostí ticho.

„Já mám takovou smůlu,“ přeruší ticho Agáta a teatrálně si povzdechne. „Když už se tady objeví pohlednej, svobodnej chlap, tak je na chlapy.“

Místo, abych něco říkal, jen pokrčím rameny.

„Jsi takový ten typ, co se vyzná v módě a barvách a dokáže mi poradit, co si vzít na sebe?“

Rozesměju se, protože ta její otevřenost *conasrdcitonajazyku* se mi docela líbí. Sice to vypadá, že řekne bez rozmyslu všechno, co se jí zrodí v hlavě, ale to nevadí.

„Jsem schopen posoudit, jestli ti šaty třeba sluší,“ odpovím na její dotaz, „ale vlasy ani make-up ti fakt neudělám.“

* * *

Následující den probíhá úplně stejně, jen už nemám to divné vnitřní pnutí, když jsem s ním. Nemluvíme spolu, ale to, co včera řekl, že je mu třicet, a že ho nemůžu porovnávat s mladým klukem, mi nejde z hlavy. Jenže zakořeněné nechuti se těžko zbavuje.

Večer nemůžu usnout, takže nakonec asi v jedenáct sejdu dolů do bazénu, a když se o půl hodiny později vracím, přede dveřmi zaslechnu z Mikulášova pokoje sténání. Nejdřív mě napadne, že si dělá dobře a naštvete mě, že u toho není víc potichu.

Kdo to má poslouchat?

Ale pak uslyším jeho tlumený hlas a rozhodně nezní potěšeně.

Mluví ze spaní? To mi ještě scházelo.

Zaklepu na jeho dveře, ale nikdo se neozve. Chci jít k sobě, když uslyším žuchnutí.

To spadl z postele?

Zase zaklepu, ale zevnitř se ozývají zvuky jako by se někdo s někým pral a slova jsou hlasitější. Zřetelně zaslechnu jen *Ne, nejsem... nechci.*

Bez vyzvání otevřu dveře jeho pokoje a strnu.

V místnosti je poměrně dobře vidět, protože na zemi vedle balkónu stojí... vypadá to jako skleněná váza plná matných světlých koulí, které vydávají slabé žluté světlo. Díky tomu vidím, že Mikuláš opravdu spadl na zem. Je zamotaný v dece, hází sebou a zběsile se snaží vyprostit.

„Ne... už ne,“ vyrazí ze sebe a výraz naprosté hrůzy v jeho tváři mě pohne k tomu, že si k němu kleknu a pokusím se uvolnit příkrývkou, ve které je zapletený, přitom se ho snažím probudit.

„Vstávej,“ třesu s ním, „no tak, vzbud' se.“

Podají se mi částečně rozmotat deku, ale spíš si tím přitížím, protože si uvolní ruce a začne se urputně bránit jakýmkoli mým dalším snahám o pomoc. Když schytám několik ran, napadne mě jediný způsob, jak ho znehybnit, takže ho chytну za předloktí a sednu si na něj.

Začne se ještě zuřivěji vzpírat, celé tělo se mu napne a pokusí se mě ze sebe shodit, ale přece jen jsem o něco těžší než on, takže to nemá žádný efekt.

Přitlačím mu ruce na hrud', opřu se o ně, a jakmile zjistí, že se nemůže hýbat, zhasne jako svíčka, veškerá bojovnost z něj vyprchá.

„Mikuláši,“ oslovím ho naléhavě a uvolním sevření. Nereaguje. Ruce se mu bezvládně svezou po těle a zarazí se o moje stehna.

Natáhnu se a otočím mu obličej k sobě, ale dívá se skrz mě, vůbec mě nevidí.

„Mikuláši, podívej se na mě.“

Pořád žádná reakce a to už mě začíná trochu děsit.

„Sakra, palomino, to jsem já, Alex,“ pronesu trochu důrazněji a tahle slova k němu díkybohu konečně proniknou. Několikrát zamrká a pohled se mu začne zaostřovat. Přesně vidím okamžik, kdy mě pozná, světlé oči se mu rozšíří údivem a tělo pode mnou oživne.

„Co tu děláš?“ zeptá se zmateně.

To se na první pohled špatně vysvětluje.

Uvědomím si, že mu v tričku a boxerkách sedím na klíně a... a pořád ho držím za bradu. Stáhnou ruku a narovná se, zatímco se mi dlaněmi opře o stehna a snaží se ode mě odtáhnout.

„Měl jsi asi noční můru,“ vysvětlím a zvednu se.

Dívám se, jak se vytáhne na postel, zády ke mně se stočí do klubíčka a rukama se obejme kolem hrudníku. Čekám, jestli něco řekne nebo to nějak vysvětlí. Jeho cop leží na polštáři, je do pasu nahý a na zádech se mu pod kůží rýsují-

„Jdi pryč, Alexi,“ zazní do ticha jeho rozechvělý hlas a vytrhne mě... z přemýšlení.

Zvednu ze země deku, položím ji na postel, a pak přejdu těch několik kroků ke dveřím.

* * *

Celá tahle situace mi přijde absurdní. Jeho šílená teorie o tom, že předstírám, že jsem gay, abych na to balil holky, mi vnukla nápad. Možná by menší bitka vyčistila vzduch a tenhle Freier by si uvědomil, že i buzerant mu může rozbít hubu.

Pustím ho, podívám se do jeho znechucené tváře a ještě přiložím pod kotel. Chci mu ukázat, jak pitomá jsou jeho obvinění, takže řeknu ty největší absurdnosti, co mě napadnou.

„Myslíš si, že jsem hlupák? Že jsem si nevšiml, jak se na mě díváš, když si myslíš, že tě nikdo nevidí? Jak si mě prohlížíš? Nebo, že jsem necítil, jak ti stál, když jsi na mě tuhle v noci seděl.“

Je to samozřejmě nesmysl.

To že se na mě dívá? Blbost.

A že mu stál, když na mě seděl? V tom úhlu bych to necítil, i kdyby to pravda byla.

Očekávám další nápor vzteku, jenže když zrudne a na tváři se mu objeví provinilý a zároveň zlostný výraz, s monstrózním ohromením si uvědomím, že jsem se nevědomky trefil do černého. Šokovaně na něj zírám.

„Ježiši, ono je to...“ hlas mi odumře, nejsem schopen dostat ze sebe další slovo.

* * *

„Jseš opálenej, drahoušku,“ řekne nakonec místo pozdravu a odtáhne mi tričko u krku od těla, ale vzhledem k tomu, že většinu prací venku dělám do půl těla nahý, není vidět žádný kontrast. To ovšem Kamila neodradí, vyhrne látku na boku nad pas a odtáhne mi od těla bermudy. Ukáže se pruh světlejší kůže jako slabý protiklad k lehce opálenému tělu, ale oproti Alexovi jsem pořád sněhulák.

„Vždyť je teprve konec května, jak jsi to-“

Přeruší nás odkašláním, a když otočím hlavu, ze schodů schází Alex, na sobě tentokrát jednoduché černé tričko s límečkem a ve tváři neproniknutelný výraz.

Kamil pustí moje kraťasy, až mě guma štípne a zamumlá, abych to slyšel jen já: „Už chápu, proč jsi mi nevolal. Je něco-“

„Teď ne,“ zastavím ho polohlasně a už nahlas je představím.

„To je Alex, šéfovův syn, dělá tu kuchaře. Alexi to je Kamil.“

Jakmile vyslovím jeho jméno, Alexova tvář se uvolní a podá mu ruku.

„Ahoj kuchaříčku,“ stiskne Kamil nabízenou dlaň.

Alex se křivě usměje. „Ahoj. Mikuláš se o tobě jednou zmiňoval-“

„Jen jednou?“

„-jsi jeho brácha, jestli se nepletu.“

Kamil se na mě podívá, oči navrch hlavy. „Brácha?“

„Řekl jsem něco jako brácha,“ vysvětlím jim oběma.

Kamil se teatrálně chytne za hrudník. „To mi spadl kámen ze srdce. Báł jsem se, že na seznam svých hříchů budu muset přidat roční incest. Uf.“

Zasměju se tomu, ale když se podívám na Alexe, tvář má zase kamennou.

Je možný, že by žárlil?